

păstra dragostea întreolaltă, pentru ca puținele noastre lucrări să fie binecuvântate de Cel ce cunoaște cele ascunse ale inimilor noastre.

Îmi scrii, fiul meu, pentru cineva care te-a amărât și tu l-ai blestemat. Nu, fiul meu, să nu blestemi pe nici un om, oricât rău ți-ar face. Hristos ne spune să iubim pe vrăjmașii noștri, cum vom spune noi, oare, vreun cuvânt rău? Cere lui Dumnezeu să te ierte și în

continuare să-l iubești ca pe fratele tău, chiar dacă tu nu ești de acord cu el. Hristos pe Cruce fiind, nu i-a iertat pe cei care L-au răstignit? Oare noi nu vom face la fel? Da, fiul meu, trebuie să-i iubim pe toți, chiar dacă ei nu ne iubesc. Aceasta este socoteala lor.

Sursa: Arhimandrit Efrem Filotheitul, *Povește părintești*, Ed. Evanghelismos, 2015.

PROGRAMUL LITURGIC

- **Marți:** 22 decembrie / 18:00 – **Sfântul Maslu**
- **Joi:** 24 decembrie
/ 08:30 – **Liturghia Sfântului Vasile cel Mare și Ceasurile Împărătești**
/ 18:00 – **Vecernie și Litie**
- **Vineri:** 25 decembrie
/ 08:30 – **Utrenia și Sfânta Liturghie** → *Nașterea Domnului (Crăciunul)*
- **Sâmbătă:** 26 decembrie
/ 08:30 – **Utrenia și Sfânta Liturghie** → *Soborul Maicii Domnului*
/ 18:00 – **Vecernie și Litie**
- **Duminică:** 27 decembrie
/ 08:30 – **Utrenia și Sfânta Liturghie**
→ *Duminica după Nașterii Domnului (a Sfinților: Iosif, logodnicul Sfintei Fecioare Maria, David Prorocul și Iacob, ruda Domnului; Fuga în Egipt)*
→ *Sfântul Apostol întâiul Mucenic și Arhidiacon Ștefan; Sfântul Cuvios Teodor Mărturisitorul.*

Strada Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București
Pentru buletinul online abonarea se face pe site: www.sfantul-ilie.ro

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

Un popor atât prețuiește cât a înțeles din Evanghelie.

(Simion Mehedinți)

Nr. 146 / 20 decembrie 2015

PÉTROS
PANAGIOTÓPOULOS

UNDE ESTE HRISTOS?

Cu ocazia mării sărbători a creștinătății, Nașterea Domnului, mass-media și blogurile ne

„reamintesc” povestea stelei care i-a călăuzit pe magi de la Răsărit până la Betleem, la Împăratul care s-a născut în iesle. Auzim din nou păreri avizate ale specialiștilor (în cel mai fericit caz), ipoteze, discuții cu privire la proveniența și natura acestui semn ceresc. Mit, minune, fenomen astronomic obișnuit, oare ce a fost? Și, din nou, auzim diferite opinii cu privire la evenimentul care s-a întâmplat în urmă cu două mii de ani.

Cu toate acestea, nimeni nu poate să emită și să susțină cu argumente solide o anumită teorie cu privire la acest fenomen. Astfel, singura variantă acceptabilă este cea susținută de creștini: „fenomenul” apariției stelei nu poate fi explicat științific, ținând exclusiv de domeniul credinței. Însă, nu toți sunt mulțumiți cu această explicație. De altfel, după cum spunea și vrednicul de pomenire Nikólaos Matsóukas, profesor la Facultatea

de Teologie din Tesalonic, „*cerurile spun slava Lui Dumnezeu* pentru aceia care cred... celor care nu cred, nu le spun nimic”.

În acest fel putem înțelege de ce tainele Împărăției Lui Dumnezeu sunt *pecetluite cu șapte peceți*, și, doar „celor cu minte de prunci”, a ales Dumnezeu să le descopere Taina Mântuirii. Iar despre *Pruncul de curând născut* nu a prins nimeni de veste, nici cei mai mari învățați ai vremii, și nici conducătorii de atunci. Cei care vin și I se închină, sunt păstorii (cei simpli) și magii, care au venit de departe ca să se închine Pruncului. Acestora li se descoperă *Răsăritul cel de Sus, Soarele Dreptății*. Cei simpli dar cu cugetare și înțelepciune adâncă s-au învrednicit să fie martorii întrupării Adevărului.

În urmă cu mai multe decenii, o revistă teologică publica în preajma Crăciunului, povestirea lui Aléxandros Papadiamántis, *Daruri risipite*. În această povestire, un înger coboară din cer, în preajma sărbătorii Nașterii Domnului, aducând cu el daruri pe care să le dea celor care vor să le primească: *o stea* care să „lumineze” conștiința, *viața*, cea care face inimile să palpitate, și *adierea*, care să răcorească sufletele și să le aducă liniștea. Însă, îngerul nu a găsit nici un om care să dorească se le primească. Nu a găsit pe nimeni, nici la casele cele mai bogate, nici la cele sărăcicioase, făcute din pământ, nici

în locurile în care oamenii merg să se distreze, nici pe străzi, nicăieri. Nu a găsit decât ipocrizie, josnicie, lăcomie, necuviință. Îngerul a mers mai departe și a intrat într-o biserică. Dar, și acolo nu a găsit decât oameni împătimiti, iubitori de argint, veșminte scumpe și strălucitoare. (În realitate, în revista cu pricina, această ultimă frază nu a fost publicată, ca să nu se scandalizeze cititorii). La sfârșit, îngerul a luat darurile și a plecat de pe pământ dezamăgit, negăsind pe nimeni care să primească darurile pe care le adusese.

În afară de *steaua de la Bethleem*, zilele acestea, auzim, de asemenea, foarte multe cuvinte cu privire la semnificația sărbătorilor, multe predici și discursuri, atât în biserici, cât și în alte locuri publice. Se critică în modul cel mai dur – pe bună dreptate – *consumismul* care domină lumea în ultimii ani, lucru ușor de perceput mai ales în preajma sărbătorilor. Însă, lucrurile nu ar trebui să se limiteze doar la atât. E nevoie de mai mult pentru a trăi Nașterea Lui Hristos-Dumnezeu așa cum trebuie. Dacă participarea la viața Bisericii este considerată [de către noi] o obligație formală, încă un spațiu ideologic, un loc de manipulare a oamenilor, cuvintele nu sunt de ajuns pentru a exclude superficialitatea consumismului. În acest sens, cuvintele lui Papadiamántis sunt profetice și revelatoare.

De fapt, despre ce exagerări vorbim? Discursul Bisericii nu a fost niciodată unidimensional, în acest sens. De altfel, Iisus a propovăduit, mai întâi de toate, *dragostea*. De aici încolo, drumurile se despart. După cum spune și Sfântul Ioan Hrisostom, Domnul știa că, dacă ar fi „trasat” doar un drum, doar o cale pentru mântuire, mulți ar fi ezitat să-L urmeze. De aceea a spus că există mai multe căi, însă toate conduc în același loc: în *Împărăția Cerurilor*. Dacă cineva nu poate urma calea monahismului, poate să urmeze drumul căsătoriei. Și dacă nu simte că acea căsătorie o să-i fie spre mântuire, să se căsătorească și a doua oară. Dacă nu poate să câștige Împărăția cu *înțelepciunea*, există și drumul *milosteniei*. Dacă nici milostenia nu i se potrivește, poate să încerce *postul*.

În orice caz, cel care vrea să se mântuiască cu adevărat, va găsi mijlocul care i se potrivește. În mod similar, putem spune că Nașterea Domnului ne poate face să-L vedem pe Hristos sub chipul unui străin, sau al unui om fără adăpost, sau al unui bolnav ori al unui neputincios, disprețuit de către toți, care se găsește în preajma noastră. Iar dacă nu putem ajunge până acolo, încât să-L vedem pe Hristos în persoana aproapelui, putem încerca, măcar, să ne deschidem sufletul și să alungăm de acolo sărăcia necredinței, ca să-i putem vedea pe cei din jur cu alți

ochi, cu ochii dragostei. Abia atunci vom înțelege *Taina Întrupării*, dar și faptul că Dumnezeu nu este undeva sus, departe, indiferent față de problemele noastre și pedepsind neîncetat pe oameni. Atunci vom înțelege că El s-a născut om, s-a „îmbrăcat” cu firea noastră, ca să ne simtă și să ne facă dumnezei după har. Vom înțelege că, neîncetat, El ne trimite *steaua* ca să ne lumineze sufletul și conștiința, *viața*, ca să trăim veșnic, și *adierea* mângâierii Lui, ca întru El să ne odihnim.

Sursa: www.pemptousia.ro

PĂRINTELE
EFREM FILOTEITUL

POVEȚE PĂRINTEȘTI

Rămâneți întru legătura dragostei celei frățești, fiindcă dragostea este începutul și sfârșitul, temelia tuturor virtuților. În dragostea cea pentru Dumnezeu și aproapele *se cuprind toată legea și Proorocii*. Fără dragoste suntem chimval răsunător, un zero rotunjit. După Sfântul Apostol Pavel, *chiar dacă am da trupul să fie ars pentru Hristos și toată avuția noastră am împărți-o și în toată viața am face nevoiță aspră pentru Hristos, dar dragoste nu avem, nimic nu am izbândit*. Așadar să ne îngrijim cu toată puterea a